

De små pyromaner på Toftegaard.

Toftegaard, hvor jeg blev født en kold vinternat i 1946

bål, så jeg kravlede op på køkkenbordet, så jeg kunne nå tændstikkerne på øverste hylde.

Så gik vi ned i loen, hvor der var halmloft og et jordgulv. Vi skrabe de nogle grene og noget halm sammen midt på gulvet – nu var det var at blive rigtigt spændende, og Mie havde fuldstændig glemmt, at det var strengt forbudt at lege med ild på gården.

”Ritsh”, vi rev den første tændstik – og smed den ned på halmen – og i løbet af et øjeblik stod der

Da jeg var omkring seks år, var jeg lige ved at lave ildebrand på gården.

Det var en søndag, og min far og mor var til kaffe hos naboen. Jeg legede med min ven Jens, og pludselig sagde Jens: ”Skal vi ikke lave et bål?”

Det vidste jeg godt, at vi ikke måtte, så jeg afslog, men Jens blev ved. Vores gård var stråtækt, så det med at lege med tændstikker eller ild var strengt forbudt. Jeg må have været let at lokke, for til sidst syntes jeg også, at det kunne være sjovt med bare et lille bitte

høje flammer op.

Da jeg så de høje flammer, blev jeg rigtig bange, for hvad hvis nu hele gården brændte af?

Pludselig stod min far i porten ind til loen. ”Hvad i alverden”!, brølede han med meget vred stemme. Han drønede hen til bålet og trampede helt vild på det – kastede nogle gamle sække over ilden, så den kunne dø ud.” Hent noget vand”, råbte han til os.

Men vi to unger var blevet så bange over det farlige, vi havde lavet, at vi løb alt, hvad vi kunne, langt væk fra lo og min far.

Nej, hvor var vi bange. For det var jo virkelig slemt, det vi havde gjort.

Min far havde en lille frugtplantage tæt på gården, og der var et stort kirsebærtræ. Det var en utrolig varm og lummer sommerdag, det kunne tænkes, at det ville blive tordenvejr.

Hurtigt kravlede vi op i træet, hvor bladene skjulte os helt. Der sad vi længe oppe i træet og kedede os bravt, og vi kunne høre, at min far og mor kaldte på mig, og Jens far og mor kaldte på ham, men vi turde ikke svare.

Så pludselig blev det et enormt tordenvejr – det buldrede løs. Jens og jeg blev så bange, at vi hoppede ned fra træet – og der lige neden for træet stod min far og Jens far. Min far tog mig i hånden og sagde: ”Mie der er noget, vi skal have snakket alvorligt om”.

Men Jens far hev fat i ørerne på Jens og trak ham med på en måde, så jeg er sikker på, at han har

fået nogle bagi, da han er kommet hjem.

Da vi kom hjem til gården, tog min far mig med op i den ”pæne stue”, og så forklarede han mig meget omhyggeligt, hvad der kunne have været sket, hvis han ikke var kommet hjem og havde fået slukket bålet.

Og lille Mie sad bare og snøftede og tudede og sagde undskyld, undskyld, undskyld – mindst 500 gange, fordi hun havde været sådan en uartig pige.

Siden den dag legede jeg aldrig mere med ild, og jeg var glad for, at jeg havde sådan en god far, som aldrig slog, når vi havde gjort noget forkert, men som forklarede os, hvorfor vi ikke måtte gøre det.